

ပန်းသိင်္ခင်

ချစ်စိတ်လို့လို့

အခန်း (၁)

"သမီးလေး တွယ်တာ"

စက်နှိုးနေသော လက်ကလေးကို ပြန်ရုပ်ကာ ဆတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ ။

"ဘာလဲ"

ဆူးသဲလေးက မကြည်တကြည် မျက်ခုံးလေးရှုံ့ပြီး မျက်နှာလေးက သုန်မှုန်မှုန်။

နူးညံ့လွန်းသော အပြုံးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

သွားခါနီး လာခါနီး အမြဲ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတတ်လွန်းသည်။ ။

ခုလည်း သည် မိန်းမကြီး မီးဖိုထဲမှာ ဆိုပြီး ခပ်လစ်လစ်ကလေးထွက်လာတာ ဘယ်နှယ်လုပ် မြင်သွားပါလိမ့်။

"သမီးလေး"

"ပြော.. ပြော"

လက်စွပ် သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ လက်ချောင်းစေ့စွပ်ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကားစတီယာရင်ပေါ် လက်ကလေး ဖြန့်တင်

ထားရင်း ဆိုမိသည်။ ။

ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်သည်းဆိုးဆေးလေးနှင့် ဖွေးဆွတ်နေသော လက်ကလေးက သူမ တစ်ခါမှ ဆင်းရဲဒုက္ခမကြုံဖူးခဲ့တာ သက်သေပြနေသည်။ ။

ဖူးဖူးဖောင်းဖောင်း လက်ကလေးတွေက နူးနူးညံ့ညံ့ရှိလှသည်။ ။

"သမီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ..."

"ကျွန်မ ကွန်ပျူတာသင်တန်း သွားတက်မလို့ ပါ"

"ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နေ့လယ်စာ ထမင်းပြန်စားမှာ လား"

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးရှိသည်။ ။

ဦးနှောက်စားတာတွေ မေးပြန်ပြီ။ တစ်နေ့လုံး အစီအစဉ်တွေကို စီမံကိန်းဆွဲပြီး ထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဟိုဆို သည် ရောက်၊ သည် ဆို ဟိုရောက် ၊ ကျိန်းသေဆိုတာ ဘာမှ မရှိ။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တတ်တာ။ ကိစ္စတွေ သွားစရာတွေဆိုတာလည်း မျိုးစုံပေါ်လာတတ်တာ။

ထမင်းပြန်စားမလား၊ မစားဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ အတပ်မသေချာလှပါ။

"အဲဒါကတော့ မသေချာဘူး"

စိတ်ထဲ တွေးမိသလိုပဲ ဖြေမိပါသည်။ ။

"ဒီနေ့ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးရုံခြောက်နဲ့ ဟင်းခါးနဲ့ ချက်တယ်လေ"

တွယ်တာ မဲ့တဲ့ တဲ့ ပြုံးမိသည်။

မကြိုက်ပါ။

စိတ်ထဲ လုံးဝမကြိုက်ပါ။

တွယ်တာကို ဘာလို့ များ အဲသည် လိုတွေ လုပ်နေတာပါလိမ့်။

နားကိုမလည်ပါ။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။

"နေ့လယ်စာ ပြန်မစားဘူး"

ကဲ.. မေးရော၊ ပြတ်ရော။

စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက် လာပြီမို့ ဆန့်ကျင်ဘက်သာ ဆိုမိတော့သည်။

တွယ်တာကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာငုံကြည့်ပြီး ...

"အပြန် သိပ်နောက်မကျနဲ့ "

ဟု မှာ ၏။

"တွယ်တာ သဘောပါ.. တွယ်တာ စိတ်ပါ.. ကြာရင်ကြာမယ်... မြန်ရင်မြန်မယ်.. ဘာလို့ နေရာတကာ လိုက်ပြောနေတာလဲ... တွယ်တာ မကြိုက်ဘူး"

ဒေါသသံလေးနှင့် ဆက်တိုက်ပြောပစ်၏။

"အန်တီက စိတ်ပူလို့ ပါ"

"အိုး.. ပူချင်းပူရင် မေမေ ပူမှာ ပေါ့.. တွယ်တာမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိတယ်.. သူတို့ စကားပဲ တွယ်တာ နားထောင်နိုင်မယ်.. ဖေဖေက လူကြီးကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံပါလို့ အမြဲမှာ ထားလို့ သည် လောက်သည်းခံနေ"

တာ သိလား.."

"အန်တီ ဘာမှ နေရာတကာ ဝင်စွက်စရာမလိုဘူး.. တွယ်တာ အဲဒါ
မျိုး မုန်းတယ်"

တွယ်တာက ဝတ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်အနီရဲရဲလေးကို လက်နှင့်ဆွဲ
ချသည်။ ။

နေရာတကာ အသက်ရှူပင်ကျပ်လာမိပြီ။

စောစောက ရွှင်မြူး လန်းဆန်းနေသောစိတ်ကလေး ဘယ်ရောက်
သွားမှန်း မသိတော့ပါ။

"သွားခါနီးလာခါနီး ဒီလိုတွေလိုက်ပြောတာ တွယ်တာ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်တယ်.. တွယ်တာ့ကို လိုက်မပိတ်ပင်ပါနဲ့ "

"အင်းပါ.. အင်းပါ.. ခဏလေးနေဦး.. အန်တီ အနွေးထည်သွားယူဦး
မယ်.. ခဏလေးနော် သမီး"

"အနွေးထည်က ဘာလုပ်ဖို့ လဲ.. ဒီလောက် အိုက်နေတာ"

တော်တော်ခွကျပါလား။ တွယ်တာ မျက်နှာလေး စူပုပ်တင်းမာနေသ
ည်။ ။

"သမီးက အမြဲတမ်း ချမ်းတတ်တယ်မဟုတ်လား... သမီးကိုင်ထားရ
တာမှ မဟုတ်ဘဲ.. ကားထဲထားရတာပဲ... လိုရင် အဆင့်သင့်ရှိတာပေါ့"

တွယ်တာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ ငြိမ်နေလိုက်၏။

အန်တီစုက အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဆွယ်တာအင်္ကျီ
လေးရော၊ ရေခဲတစ်ပုလင်းရော၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထည့်ထားသော
တွယ်တာ ကြိုက်တတ်သည့် အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ အချဉ်ထုပ်၊

တော်ဖီ၊ ချောက်လက်၊ သကြားလုံးပါမကျန် စုံစုံစေ့စေ့ ယူလာသည်။ ။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝယ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းအသစ်နှစ်အုပ်ရယ်၊ ခုရက် ပိုင်းတွေမှာ တွယ်တာ အရမ်းနှစ်သက်ပြီး အမြဲဖွင့်နေသည့် ကက်ဆက် ခွေလေးပါ မမေ့မကျန် ယူလာပေးတော့လည်း တွယ်တာ ချက်ချင်းပဲ ကျေနပ်သွား၏။

အားတက်သရောလေး လှမ်းယူပြီး မချိုမချင် ပြုံးပြမိပါသည်။ ။

"နေ့လယ်စာ ပြန်စားမယ်"

မပွင့်တပွင့်ဆိုတာကို အန်တီစုပန်က ဝမ်းသာအားရ ပြုံး၏။

သည် တစ်ခါတော့ သူမ တကယ်အပြင်ထွက်လို့ ရပါပြီ။ ကားစက်နှိုးနေတော့ အန်တီစုပန်က ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။ ။

တံခါးနှစ်ပေါက်သာပါသော ရှေ့မီးလုံးတွေ အဖုံးခွက်ကလေးနဲ့ ကား ရှေ့ဖုံးထဲဝပ်နေသော ကားပုလုံးလုံး အနီရဲရဲလေးကို ဂူးခနဲ မောင်းတတ်သော တွယ်တာကို မေမေ ဖေဖေတို့ က အမြဲစိတ်မချ။

"ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းနော်"

"အင်းပါ"

အန်တီစုပန်က ကားလေး ခြံထဲက ကွေ့ထွက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေ၏။ တွယ်တာကို လိုတာထက် ပိုဂရုစိုက်နေတာတော့ အမှန်ပါ။

အခန်း (၂)

"တွယ်တာ"

"ဟွန်း..."

ပခုံးကို လာဆုပ်ကိုင်ပြီးခေါ်တော့ စိတ်မရှည်သလို ထူးမိသည်။ ။

"ဖုန်းလာနေတယ်"

"ဟာ..."

တွယ်တာ့မျက်လုံးတွေ၊ အာရုံတွေက တိဗ္ဗိဂိမ်းပေါ်ပဲ ရှိနေသည်။ ။

"ကျွတ်"

တွယ်တာ တင့်တင့်ကို ဘုကြည့် ကြည့်မိသည်။ ။

"နင့်ဘာသာနင် ပြောလိုက်ပါလား"

"ရမလားဟဲ့"

"ဘာလို့ မရတာလဲ"

"တွယ်တာ့ကို ခေါ်ပေးပါလို့ ပြောတာ"

"ပြဿနာပဲ"

တွယ်တာက မလွဲမရှောင်သာ ထလာခဲ့ရသည်။ ။

ကွန်ပျူတာပြီးတော့ တင့်တင့်တို့ အိမ် တစ်ဖွဲ့လုံး ရောက်နေတာ။
ရှောက်သီးသုပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းနှင့် စားကြသောက်ကြ၊ ဆော့ကစားကြ
နှင့် တွယ်တာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတာ။

ဘယ်ကဖုန်းလဲဟု တင့်တင့်ကို မေးမနေတော့ပါ။

"ဟဲလို"

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်၏။

"သမီးလေးလား"

"ဟင်..."

အန်တီစုအသံကြောင့် မျက်နှာလေးပျက်သွားရင်း နှုတ်ခမ်းစူမိပြီ။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နွေလယ် ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ"

"လွန်နေလဲ မစားတော့ဘူး.. ဒီမှာ စားပြီးပြီ"

"မဟုတ်တာ သမီးရယ်"

"ဟာ.. ဘာမဟုတ်တာလဲ"

"အန်တီက ထမင်းစားပွဲပြင်ပြီး စောင့်နေတာ"

"တွယ်တာ ညနေမှ ပဲ ပြန်လာတော့မယ်"

"ခုပဲလာပါ သမီးရယ်.. ညနေ ဖေဖေက ဧည့်သည် တွေလာမှာ လဲ
ပြောထားသားနဲ့ .. ပြန်ခဲ့ပါကွယ်.. ခဏတစ်ဖြုတ်နေရရင် တော်ရောပေါ့
"

"ဒီမှာ ဆော့နေတာ"

"နောက်နေ့တွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲ"

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်မိသည်။

အမှန်တော့ တွယ်တာ နှုတ်ကျသွားတာ။ ကတိတစ်ခုပေးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ မဖျက်တတ်တာ တွယ်တာ့ စိတ်ဓာတ်။ အဲဒါကို အန်တီစုပန် သိထားပါသည်။

သိထားလို့ လည်း အိမ်ကထွက်ခါနီး အဲသည် စကားတစ်ခွန်း အရယူထားလိုက်တာ။ တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ဘာစကားမှ မလွန်စေရဘူး။ တွယ်တာ တစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်မိ၏။

"တွယ်တာ"

"ရှင်"

"သမီးပဲ နေ့လယ်စာ ပြန်စားပါ့မယ်လို့ ..."

"အင်း... ဟုတ်ပါတယ်.. ပြန်ခဲ့မယ်"

အန်တီစုပန် စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်တော့ဘဲ ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

"ကားကိုတော့ ဂရုတစိုက် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မောင်းလာပါ"

တွယ်တာ ဖုန်းခွက်ကလေးကို မျက်စောင်းရွယ်မိ၏။

"ပြန်တော့မလို့ လား"

"အင်း"

"ထင်သားပဲ.. အန်တီစုပန် ဆက်ကတည်းက"

"တော်ပါဟာ"

တွယ်တာက စိတ်ပျက်သလိုဆိုပြီး ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးကို
ကောက်ယူလိုက်၏။

"သွားမယ်"

အားလုံးကို အော်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်ကြီး
ကို စီးမနေတော့ဘဲ လက်ကဆွဲပြီး ကားရှိရာ လျှောက်လာခဲ့၏။

"တွယ်တာရေ"

"ဟင်..."

"မနက်ဖြန်ည အောင့် မွေးနေ့ပါတီရှိတယ်နော်"

"အင်းပါ"

"မေ့နေမှာ စိုးလို့ "

"မမေ့ပါဘူး"

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော ဖိနပ်ကို ပစ်ထည့်
လိုက်၏။

ကျောပိုးအိတ်ကို မဖြုတ်ဘဲ ကားထဲဝင်ထိုင်သည် ။
အရမ်းပူတာကြောင့် မျက်မှန်အမည်းလေးကို ဆွဲယူတပ်လိုက်၏။

ကက်ဆက်ကို တိုးတိုးလေးဖွင့်ပြီးမှ ကားကိုမောင်းထွက်သည် ။ စိ
တ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာကို မေ့ထားလိုက်၏။

အန်တီစုပန် အမြဲခုလိုလုပ်နေကျ။ အပြင်သွားနေလည်း ဖုန်းဆက်
ခေါ်ချင်ခေါ်၊ အိမ်မှာ နေတော့လည်း ဟိုဟာမလုပ်နှင့် သည် လိုမနေနှင့်
ဟု မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ပြောနေကျ။

သွားခါနီး လာခါနီးဆိုလည်း တတွတ်တွတ်။ စိတ်ထဲရှိရာလည်း မ

စားရ။ မတည့်ဘူးဟု ဇွတ်တားချင်တာ။ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိပါ။

သဘောမကျလှပေမယ့် အော်ငေါက်ပစ်ဖို့ ကျတော့ ခက်သား။

ဖေဖေနှင့် မေမေက လူကြီးကို လူကြီးလိုဆက်ဆံမှ ကြိုက်သည် ။

ရိုင်းပျတာမျိုး၊ မောက်မာတာမျိုး၊ ကြီးကျယ်တာမျိုး၊ ခွဲခြားတာမျိုး ဆို အလိုမလိုက်တတ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေတတ်ပါ။ ချက်ချင်း အပြစ်ပေးတတ်တာ၊ ဆူတတ်တာ။

အန်တီစုပန်က နေရာတကာပါသည် ။ သူ မပါတာ ဘယ်နေရာလေး မှ မရှိ။

တော်တော်လည်း စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့ မိန်းမကြီး။

မေမေက ဘာလို့ များ သူ့ကို တွယ်တာ့အတွက် ခေါ်ထားပေးခဲ့လဲ မသိပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းခိုင်းခဲ့တာတော့ ထားပါတော့။ ခုဆို တွယ်တာ ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။

ကလေးထိန်း နာနီမှ မလိုတော့တာ။ ဘာမှ မသိနားမလည်ခင်မှာ ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေး၊ ထမင်းခွံ့ပေး၊ ကကြီးခခွေး သင်ပေးတာ က ထားပါတော့။

အခု အဲဒါတွေလိုတော့မလား။ တွယ်တာ့စိတ်နဲ့ တွယ်တာ နေချင်သည် ။ အရာရာကို သူ လိုက်လုပ်ပေးစရာ လိုမှ မလိုဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ တကယ်စိတ်ကုန်သည် ။

"အန်တီစုပန်.. တွယ်တ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး.. အကျင့်ပါနေလဲ ဖျောက်တော့.. တွယ်တာ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပေးပါ"

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား မှာ ထားတာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။

"အန်တီစုပန်က ကလေးပဲ မှတ်နေတယ်"

"မမှတ်နဲ့ .. မမှတ်နဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ သမီး လောကကြီးအကြောင်း.. လူတွေအကြောင်း.. ဘဝအကြောင်း.. ပိုက်ဆံအကြောင်း.. ဘာမှ မသိသေးပါဘူးကွယ်.. ကလေးလေးပဲပေါ့"

"အောင်မယ်လေး"

ပက်ခနဲ ခံပြောလို့ မရတော့ မချိမဆုံ ရေရွတ်မိသည် ။ ပြောပစ်ချင်တာ လျှာကိုယားကျိယားကျိ။ ရိုင်းပျရာကျမှာ စိုးလို့ ဖေဖေ မေမေတို့ ဆုမှာ စိုးလို့ ။

"လောကကြီးအကြောင်း မသိချင်ပါဘူး.. တွယ်တာအကြောင်းပဲ တွယ်တာသိတယ်.. လူတွေအကြောင်းလဲ မသိချင်ပါဘူး.. တွယ်တာမိသားစုအကြောင်းပဲ သိချင်တယ်.. ပိုက်ဆံအကြောင်းလဲ မသိချင်ပါဘူး.. တွယ်တာ မုန့်ဖိုးပဲ တွယ်တာသိတယ်.. ဘဝအကြောင်းလဲ မသိချင်ပါဘူး.. တစ်နေ့သေရမှာ ပဲလို့ နှလုံးသွင်းနိုင်ရန် တစ်ဝက်မက သိထားပြီးသားပဲလေ"

ရုပ်ဆိုးလွန်းသော မျောက်ရုပ်အမည်း မွေးပွကြီးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ တအားညစ်ပစ်ရင်း မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြောမိ၏။

မျောက်ရုပ်ကြီးက မခံနိုင်ဘဲ တအိအိအော်သည် ။ အန်တီစုပန်က မလေးမစားလုပ်ပြတာကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပြုံးနေတော့ မျက်ဆန်လေးတရွေ့ရွေ့နှင့် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ချစ်စနိုးပြီးလို့ ။ မျက်လုံးအစုံက ချစ်စနိုးနှင့် တော
က်လက်ဖြာလို့ ။ မျက်နှာကြီးလည်း ဝင်းဝင်းလက်လက် ရှိလိုက်တာ။
စာရေးဆရာတွေ ပြောဖူးသည့် လမင်းကြီးလို မျက်နှာဆိုတာ ဒါမျိုးထင်
ပါရဲ့ ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ကြယ်ပွင့်ကြယ်ရောင်တွေလို တဖျပ်ဖျပ်။

တွယ်တာက စီးထားသော ဖိနပ်အိအိလေးကို ကော်ဇောပေါ်ချွတ်
ကာ ခြေထောက်အစုံကိုပါ ဆိုဖာပေါ် ဒူးလေးကွေးတင်ပြီး ဂါဝန်ရှည်ရှည်
လေးနှင့် ဖုံးပစ်သည် ။

"တွယ်တာ့ကို အန်တီ ကလေးပေါက်စနလေးလို လိုက်ကြည့်စရာ မ
လိုတော့ဘူး.. ချော်လဲမှာ လဲ မပူနဲ့ သိလား.. အူဝဲလေးမှ မဟုတ်တော့
တာ"

အန်တီစုပန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ချော်လဲမှာ တော့ မပူပါဘူး.. ဖျားနာ နေမကောင်းဖြစ်မှာ ပူတယ်"

"ဟာ.. ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာ လဲ.. မဖြစ်ပါဘူး.. တစ်ခါမှ
ဖျားတာ မဟုတ်ဘူး "

"သမီးစားနေတာ အချဉ်ထုပ်တွေများ နေပြီ.. အဲဒါတွေ တော်တော့..
တော်ကြာ ဗိုက်အောင့်နေမယ်လေ"

စားပွဲချွန်ချွန်လေးပေါ် တင်ထားသော
မရမ်းပြားထုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး တားမြစ်လာ၏။

"ဒါတွေက အကောင်းစားတွေပါ အန်တီစုပန်ရဲ့ "

"အင်း"

"ဒီမရမ်းပြားပေါင်းတွေထဲမှာ ဆေးသကြားလဲ မပါဘူး၊ ဆိုးဆေး

တွေလဲ မပါဘူး.. ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ များ အန်တီစုပန်က တားနေရသေးတယ်"

"တားရတာပေါ့.. တန်ဆေး လွန်ဘေးတဲ့ .. မတန်တဆ အများကြီး စားနေတော့ ကောင်းမလား.. စဉ်းစားကြည့်"

ဆရာလုပ်ပြန်ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမခံချင်။

"တော်ကြာ.. ဗိုက်အောင့်ရင် ကျုပ်ပဲ အိပ်ရေးပျက်မှာ .. တစ်ညလုံး စောင့်နေရမှာ .. ညည်းလေးဖြစ်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး .. ညည်း အမေကလဲ ကျုပ်ကိုပဲလွှဲထားတာ.. ကျုပ် ကြားထဲကအိပ်ရေးတွေပျက် ခေါင်းတွေမူးမယ့်ကိစ္စမို့ တားနေရတာပါ ဒေါ်တွယ်တာရယ်"

တွယ်တာက ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

"ဪ.. ဪ.. ဒီလိုလား"

ဟု ရေရွတ်၏။

"တွယ်တာ့အပေါ် စေတနာတွေ ထားနိုင်လိုက်တာလို့ အံ့သြနေတာ"

ခနဲ သံပါပါ စကားလေးတွေကို အန်တီစုပန်က ရယ်နေ၏။ တွယ်တာ မရမ်းပြားထုပ်ကို ဆောင့်ခနဲကောက်ယူကာ ပလုတ်ပလောင်းပင် ထပ်စား၏။

"ကဲ.. တွေ့ပြီလား.. တားဦး.. တားဦးလေ"

"သမီး.. ပြောမရရင် ဖေဖေကြီးနဲ့ ကို တိုင်မှာ "

"ဟင်"

တွယ်တာက အဟဲဟု ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ရင်း မရမ်းပြားထုပ်ကို ချထား၏။ ဖေဖေနှင့် အတိုင်ခံရမှာ တော့ တွယ်တာ ကြောက်မိပါသည် ။ ဖေဖေက ထိထိမိမိ နာအောင်ဆူတတ်တာ။

"တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. မစားတော့ဘူး"

မျောက်အမည်းကြီးကို ဒေါသနှင့် နံရံဆီ ပေါက်မိပါတော့သည် ။ ဖုန်းခနဲပြုတ်ကျပြီး အင့်ခနဲမြည်သံ ထွက်လာတာကို တွယ်တာ တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

ကားကို လမ်းထဲကွေ့ချရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေမိပါသည် ။ သူမနှင့် အန်တီစုပန် ဘယ်တော့မှ မတည့်တတ်ပါ။

အခန်း (၃)

"တွယ်တာ"

"ရှင်"

အိပ်ချင်မူးတူးသံကြီးနှင့် ထူးမိပေမယ့် မျက်လုံးတွေက
တိစ္ဆိဖန်သားပြင်မှာ ။

"ညဉ့်နက်လှပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့.. ပြီးတော့မှာ ပါ"

အန်တီစုပန်က တွယ်တာတစ်ဦးတည်း ဖွချင်တိုင်းဖွထားသော
နေကြာစေ့တွေ၊ ဆီးသီးစေ့တွေ၊ ပလတ်စတစ်တွေ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
တွေကို ကောက်သိမ်းစုပုံ လှည်းကျင်းကာ ပစ်ရင်းမှ သတိပေးလာ၏။

"နာရီလဲကြည့်ဦး သမီး"

နံရံမှာ တိတ်တဆိတ်ကပ်နေသော နာရီကို ကြည့်မိတော့မှ တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်။

"အသံကလဲ သိပ်ကျယ်တာပဲ"

ရီမုခ်ကိုဆွဲယူပြီး အသံနည်းနည်းလျှော့၏။

"ဟောကောင်ဂျက်မကားပါဆိုမှ ဒီလောက်တော့ ဆူမှာ ပေါ့..

တိုးတိုးလေးဆို ပျင်းစရာကြီး.. ဒီအခန်းထဲမှာ ကျယ်တာပဲ.. တခြားအခန်းတွေ ကြားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ "

တွယ်တာက နည်းနည်း အတွန့်တက်လိုက်၏။

"စောစောကတည်းက ဖေကြီး ပိတ်အိပ်ခိုင်းတာနော်"

"တွယ်တာမှ မအိပ်ချင်သေးတာ"

"မနက်စောစော မနိုးဘဲနေမှာ ပေါ့"

"ဘာဖြစ်လဲ.. တွယ်တာမှ သွားစရာမရှိဘဲ.. တစ်နေ့လုံး အားတယ်... ခု ပြီးအောင်ကြည့်လိုက်မယ်"

"အသံက အိပ်ချင်သံကြီး"

"ဟာ.. အန်တီစုပန် တော်တော်ရှုပ်ပါလား"

တွယ်တာ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

"မနက်မှ ကြည့်ပါလား.. တစ်နာရီကျော်နေပြီ"

"ကျော် ကျော်"

လေပြေလေးနှင့် ချောပေမယ့် တွယ်တာက နားမထောင်ပါ။

"ဘာမှန်းလဲမသိဘူး.. ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်မရှိဘူး.. တကယ်ပါပဲ စိတ်ဆင်းရဲတယ်. သေချင်တယ်သိလား"

"ဖွ.. မပြောကောင်း မဆိုကောင်း.. မသေချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်"

"ပြီးတဲ့ အထိ ကြည့်မယ်"

စောစောက ပိတ်အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့ရင်တောင် အခု မရှိတော့ပါ။

"အင်း.. ပြောမရရင်လဲ ကြည့်ကြည့်"

အန်တီစုပန်က အလျော့ပေးလိုက်လျောသည်။ ။

တွယ်တာ ကျေကျေနပ်နပ်ကလေး ပြုံးရုံရှိသေး..

"သမီး မနက်မှ ဆက်ကြည့်လေ"

ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တွယ်တာ အံ့ကြိတ်ပြီး အန်တီစုပန် ကို ကြည့်သည်။ ။ အော်ကျယ်ကျယ်လုပ်လို့ ဖေဖေကြားပြီ။ တီဗွီကိုမပိတ်ဘဲ ဝုန်းခနဲထွက်လာ၏။ အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ဗုန်းခနဲ ပစ်လှဲချသည်။ ။

"သမီး.. ရော့ နွားနို့သောက်ဦး"

"မသောက်ဘူး"

"သောက်လိုက်ပါ သမီးရဲ့ "

"အချဉ်ထုပ်တွေ စားထားတယ်"

"အချဉ်ထုပ်စားတုန်းက နာရီကြည့်ထားပါတယ်.. ရှစ်နာရီခွဲလောက်က.. ခု တစ်နာရီဆိုတော့ ကြာလှပြီ.. သောက်လို့ ရပါတယ်.. အိပ်ရာဝင်တိုင်း သောက်နေကျပဲဟာ"

"မသောက်ချင်ဘူး"

"သောက်ပါကွယ်"

"လုံးဝမသောက်ဘူး"

တွယ်တာအသံကြီးက ဂျစ်တိုက် ဖယ်ကန်ခြင်းဟန်နှင့် လုံးလုံးထွေးထွေးကြီး။

အန်တီစုပန်က စားပွဲပေါ်ချပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ။

တံခါးကိုလည်း စေ့ထားပေးခဲ့သည်။ ။

"တောက်"

တောက်တစ်ချက် ဆူဝေစွာခေါက်ပြီး ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာပေါ် တင်ထားမိ၏။

"သမီး.. သမီးရေ"

"ရှင်..."

လာပြန်ပြီ။ ပွင့်သွားသော အခန်းတံခါးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

"ဂါဝန်ကပါးတယ်.. လက်ပြတ်ဆိုတော့ ညကျ အအေးမိနေဦးမယ်.. လက်ရှည်လေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်စမ်း"

"အင်းပါ"

နာခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ တော်ကြာ ကိုယ်တိုင် ယူလာဝတ်ပေးနေမှာ ။ သိတာပေါ့။ သိထားပြီးသား။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်ပွန်းတတီး အရောတဝင် နေလာတာ။

"တစ်ရေးနိုးလာရင် ချမ်းကိုချမ်းမှာ .. ထပ်ဝတ်ဖြစ်အောင်ဝတ်"

"အင်း.. အင်း"

တွယ်တာက မီးထပိတ်မည့်ပုံမရတာကြောင့် အန်တီစုပန်ကပဲ ပိတ်ပေးသွား၏။

သူမ မျက်လုံးတွေက အိပ်ချင်စိတ်နှင့် လေးနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ ခေါင်းမာမာနှင့် မအိပ်ဘဲနေဖို့ ပဲ တွေးမိ၏။ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး မီးခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်သည် ။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထထိုင်ကာ မျက်စိရှေ့မြင်နေရသော စာအုပ်တွေ

ဟိုလုန့်သည် လုန့် ဖတ်မိ၏။

လူဝင်စားအကြောင်း ရေးထားတာကို သူမ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေ
ဖြစ်၏။

ခေါင်းထဲမှာ လည်း လျှောက်စဉ်းစားနေမိပါသည် ။

လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ပဲရှိသလား၊ ဟုတ်သလား။

အင်းလေ.. မဆိုင်တာတွေ တွေးမနေပါဘူး။ ဆိုင်တာပဲ ဖတ်တော့မ
ယ်။ တွယ်တာက ဗေဒင်အကြောင်း ရှာဖတ်သည် ။

"ဒေါ်တွယ်တာ"

"အမေ"

အန်တီစုပန်အသံကြီး ဘေးနားကပ်ပေါ်လာတော့ မျက်လုံးလေးပြူး
ထွက်ကာ လန့်အော်မိသည် ။

"အိပ်ဖို့ ကောင်းပြီ"

ကိုယ့်အမှားကိုယ် ချက်ချင်းသိသည် ။ တကယ်ဆို အခန်းတံခါး
လော့ခံ လုပ်ထားရမှာ ။

"အင်းပါ.. ခဏလေး ဗေဒင်ဖတ်မလို့ "

"မလိုချင်ဘူး.. မနက်ဆို နှိုးရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မနက်စောစောထမှာ ပါ အန်တီစုရဲ့ "

"ရိုးနေပြီ.. ဒီအပြောတွေ "

အန်တီစုက အကြောင်းသိတော့ မယုံပါ။

"ရော့.. ဒါလေးသောက်.. ပြီးရင် အိပ်တော့"

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နို့ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည် ။ အဲသည် လို မ
လွတ်မလပ်နေရတာ ငြီးငွေ့ချင်ပါပြီ။
